

Krúdy Gyula utazása a vörös postakocsin

Dobog-dogob a fák mögött a hóban a vörös
postakocsi
a táj vörös szíve s a bíbor bársonnyal-selyemmel
behúzott szivkamarában lüktető piros szivpitvarban
ott ül Krúdy Gyula kinéz a haldokló virággal himzett
sárga tájra míg rázkódik meg-megdöccen elakad
porló göröngyökön halottak csontjain a túrcsa
postakocsi vérzik a szinarany bokor karját lábát
tépdesik szerelmes asszonyok kés vág az arcba
s nem fáj csak ráncai mélyülnek kusza árkat
majd kifordított arca maszkijának túlsó oldala látszik
a sirás mögött a nevetés a nevetés mögött a sirás
piros bársony ülésen rázkódik Krúdy Gyula
a fák mögött úvölt a logy hideg hó-sárban jég-sárban

caplatnak a lovak a sárguló képeken
egyre gyorsabban öregszik a rojtosodik
kifakul az ing a szoknya sejtében talotában
sárga rögzítőben naplányában ózik a kék szem
s feketül mégis meszesedik a bőrvad a tájba
jobb lett volna vér-ugatni: igatással?
lényképet leverő düh: ki tudja? csak a porló szeme
ki tudja? csak a porló szeme
ujjbegyét érinteni bököt: moni: így volt-e jó?
halálhoz nem nyúlt halállal megletett
piros bársony szivpitvarban égél ki-kitekint onnon
s dobog-dobog távolodik a vörös postakocsi.

MARKÓ BELA